

צינונים
 לפלוף. מוק' גננה סו.
 דיה לפלוף. מיי' שס
 ה"א טו"ט' שס ס"ו.
 וגלדי. מיי' שס טו"ט'
 שס סק"ף ע"י
 והרטיה. מיי' שס
 טו"ט' שס סק"ף י.
 ושרף. מיי' שס ה"ב
 טו"ט' שס סק"ף טו:
 וגלדי. מיי' שס ה"א
 טו"ט' שס סק"ף יב:
 ובצק. מיי' שס טו"ט'
 שס סק"ף יג:
 והמלמולין. מיי' שס
 טו"ט' שס סק"ף יד:
 וביט. מיי' שס טו"ט'
 שס סק"ף יד:

שינויי נוסחאות
 ב שנתח. ככ"מ שעל
 מרקה ד"ג מרקה.

תוספות חדשים
 ב [במשנה] ושרף היבש.
 פי' הר"ב הוא פי' הר"ס.
 אלל הרמב"ם רפ"ג
 מה"מ הנמק' הדס היבש
 שצ"ג המכה. פ"ט ככ"מ.

תום רעק"א
 ב אהו טו' במשנה ושרא
 כל הטיט. ככ"י כתב
 בשם הרמב"ם והסמ"ג
 דשרא טיט' דוקא
 נתיבשו על בשרו חוצצים
 בעודם לחים אינם
 חוצצים שהם נמחים
 במים. וגי' טיט'ם אלו
 אפילו לחים חוצצים
 דמרבובים ואינם עוברים
 עד שיפשטף הרבה.
 [אהו טו' הר"ב דיה
 וביה התר"ם באשה.
 גשואה. הרשב"א בההיא
 דף ק"ב באר הדבר
 דלח"ק דוקא בנשים
 גשואות כיון שדרך רוב
 הנשים להקפיד אף אם
 היא אינה מקפדת חוצץ.
 ובהי"ף באיש כיון דרובן
 אינם מקפידים אף שיה
 הקפיד בטלה דעתו. וראו
 ס"ל דאי' איש וא' אשה
 תלוי רק בקפידתו של זה
 עיי"ש.

פי' רב האי גאון
 וגלדי. פי' (ליוני ע"י)
 ט"ו) שק חסרתי עלי גלדי
 כלומר ליוני אמר מנהגו
 של עולם מי שיהיה לו מכה
 והמפתח מעט והעלה
 גלד וטמן בה דברים רבים
 כמו אמר גאון אן סרק של
 פשתן בריבין השמן אבל
 מי שקש שאינו [רין] אלל
 (יבש הוא) [קשה] חסרתי
 עלי גלדי: שרף היבש.
 פי' יבש פי' חמר קומום
 כי יבש ינגאל יבש:
 והמלמולין. פירוש
 כדגס"ג מלמולין דלג
 כשהיה יד אדם מלוכלכת
 נטיט עצה לו אם לש נלק
 מריקה ששפין בו פי' סכין סקדי כלים זה פי' מריקה טיט עצה יותר משל יורט' כדכתיב (משל כ' ל') מטרות פלע מטרות ברע וכתיב (למחר ב' י"ב) ובמרוקי הנשים: יתרות דרבי"ם. פי' [גן] יני הוא יתדות דרבי"ם וכבר מפורש הוא במרוכה (צ"ק דף פ"ג ע"א) ואמרו במסופה (חוספתא מקואות פ"ו) אלו הן יתדות דרבי"ם אלו שמהלכין עליהן ציטת חמה

קולקין דמנן צרפ"ט דכלים כ"כ הרמב"ם: רבי יוסי
 מטהר בש"ל יוצרין ומטמא בש"ל מרקה. פירש
 הר"ב טיט השרוי בלונן צילה כו' ואין הלכה כר"י. וכ"כ
 הרמב"ם ואע"פ שלא פי' שהוא טיט השרוי בלונן צילה.
 מ"מ כמד שיהא עב יותר משל
 יורט' וגם השרוי בלונן צילה
 מפורסם שהוא נדבק יותר מכל
 הטיטין ולכן ל"ל דעד כאן אין
 הלכה כר"י אלל צמה שמתער
 בשל יוצרין וה"ק ר' יוסי ג'
 טיטין שמו חכמים לא אלו הן
 והכי דייק צ"י סימן קנ"ח

היוצרים, וגן יוני.
הבורות, שפנאמר (תהלים מ), ויעלני מבור שאון מטיט הנין.
טיט היוצרין, כמשמעו. רבי יוסי מטהר בש"ל יוצרין
 ומטמא בש"ל מרקה. וגן יוני, אלו יתדות הדרבי"ם.
שאין טובלין בהני' ולא מטבילין אותן. וישאר כל

פירוש המשניות להרמב"ם
 של מרקה. הוא טיט יותר עב מטיט של יוצרים יחכו
 בהם הכלים הנסדקין לסחום סדיקתם. ונתבאר בחוספתא
 (פ"ו) שיתרות הדרבי"ם הוא הטיט אשר יתהוה בדרבי"ם
 ואפי' בומן הקיץ ילכלכו בהן הבגדים הנה זיה הטיט
 חוצץ ולא יתאמת טהרה למי שיהיה על גופו ואין ראוי
 ג"כ טבילה בו אם היה בכלל המקהוה כפי מה שקדם.
 והוא אמרו שאין טובלין בהן ולא מטבילין.

מלאכת שלמה
 היוצרים וגן יוני. מיי' טיט הם אלל שזה חוק מזה. הר"ן
 ז"ל שם בספ' הר"ס ז"ל. בש"ל מריקה. פי' צערין בלשון
 ראשון טיט שמערבין בו דברים אחרים לחוק מלשון ממרוקי
 הנשים והוא שער של זאן. ולא מטבילין אותם. הרמב"ם
 ז"ל נראה דלא גריס מלת אהו. בפי' רי"ע ז"ל ולא מטבילין

תפארת ישראל
 ג שער שסנכך בלוחו מקום: ד ורק בשואה שמקפדת שלא חתגנה
 לבעלה: ה לואת עין אפי' רך: ו ריר מכה שמיניש: ז שנתץ
 מהפירות ומיניש על בשרו: ח קרטי ויעה: ט נדבוקים מאל:
 י טיט שלוש בלונן צילה למקן סקדי כלים: יא טיט מעוך ע"י

הסתררים באשה, לפלוף
שחוצין לעין, וגלדי שחוצין
למפה, והרטיה שעליה, ושרף
היבש, וגלדי צואה שעל
בשרו, ובצק שפתחת הצפון.
והמלמולין, וטיט הנין, וטיט
איזהו טיט הנין, זה טיט

פירוש המשניות להרמב"ם
 של מרקה. הוא טיט יותר עב מטיט של יוצרים יחכו
 בהם הכלים הנסדקין לסחום סדיקתם. ונתבאר בחוספתא
 (פ"ו) שיתרות הדרבי"ם הוא הטיט אשר יתהוה בדרבי"ם
 ואפי' בומן הקיץ ילכלכו בהן הבגדים הנה זיה הטיט
 חוצץ ולא יתאמת טהרה למי שיהיה על גופו ואין ראוי
 ג"כ טבילה בו אם היה בכלל המקהוה כפי מה שקדם.
 והוא אמרו שאין טובלין בהן ולא מטבילין.

מלאכת שלמה
 היוצרים וגן יוני. מיי' טיט הם אלל שזה חוק מזה. הר"ן
 ז"ל שם בספ' הר"ס ז"ל. בש"ל מריקה. פי' צערין בלשון
 ראשון טיט שמערבין בו דברים אחרים לחוק מלשון ממרוקי
 הנשים והוא שער של זאן. ולא מטבילין אותם. הרמב"ם
 ז"ל נראה דלא גריס מלת אהו. בפי' רי"ע ז"ל ולא מטבילין

תפארת ישראל
 ג שער שסנכך בלוחו מקום: ד ורק בשואה שמקפדת שלא חתגנה
 לבעלה: ה לואת עין אפי' רך: ו ריר מכה שמיניש: ז שנתץ
 מהפירות ומיניש על בשרו: ח קרטי ויעה: ט נדבוקים מאל:
 י טיט שלוש בלונן צילה למקן סקדי כלים: יא טיט מעוך ע"י

ומסתכך בלוחו מקום מחמת היזעה והטינוף והלכלוך.
 ודוקא באשה ששואה שמקפדת על עצמה שלא חתגנה
 על צעלה. הוא דביח הסתררים הוא חליה. אלל צפניה
 לאינה מקפדת, לא הוא ציח הסתררים חליה: לפלוף.
 לואת העין: גלדי. ריר היוא
 מן המכה שמיניש ונעשה גלדי:
 ושרף היבש. אם היה על
 צורה מן השרף הנוסף
 מהאלילות או מן הפירות ומיניש
 שס: גלדי צואה שעל
 בשרו. שמיניש ונעשה גלדי:
 והמלמולין. כשדיו של אדם
 מלוכלכות ציטט או בצנץ או
 ציזעה ומולל ידו אחת על חצרתה
 נעשה על ידו כמין גרגירים של
 שעורים: בש"ל מרקה. טיט
 השרוי בלונן צילה. עשו למקן בו
 הכלים שנסדקו, שאין המים
 ממחין אותו. מרקה לשון
 ממרוקי נשים. ואין הלכה כרבי

פירוש המשניות להרמב"ם
 של מרקה. הוא טיט יותר עב מטיט של יוצרים יחכו
 בהם הכלים הנסדקין לסחום סדיקתם. ונתבאר בחוספתא
 (פ"ו) שיתרות הדרבי"ם הוא הטיט אשר יתהוה בדרבי"ם
 ואפי' בומן הקיץ ילכלכו בהן הבגדים הנה זיה הטיט
 חוצץ ולא יתאמת טהרה למי שיהיה על גופו ואין ראוי
 ג"כ טבילה בו אם היה בכלל המקהוה כפי מה שקדם.
 והוא אמרו שאין טובלין בהן ולא מטבילין.

מלאכת שלמה
 היוצרים וגן יוני. מיי' טיט הם אלל שזה חוק מזה. הר"ן
 ז"ל שם בספ' הר"ס ז"ל. בש"ל מריקה. פי' צערין בלשון
 ראשון טיט שמערבין בו דברים אחרים לחוק מלשון ממרוקי
 הנשים והוא שער של זאן. ולא מטבילין אותם. הרמב"ם
 ז"ל נראה דלא גריס מלת אהו. בפי' רי"ע ז"ל ולא מטבילין

תפארת ישראל
 ג שער שסנכך בלוחו מקום: ד ורק בשואה שמקפדת שלא חתגנה
 לבעלה: ה לואת עין אפי' רך: ו ריר מכה שמיניש: ז שנתץ
 מהפירות ומיניש על בשרו: ח קרטי ויעה: ט נדבוקים מאל:
 י טיט שלוש בלונן צילה למקן סקדי כלים: יא טיט מעוך ע"י

ללא סלקא הז
 מחושם שמחממי
 שעולה על גביו
 ושפשה. הפחמי
 ראש אינו מקפ
 אין מקפדת
 כדפר
 לא יטבול א'
 ג אלו שאי
 הסתררים בא
 צמחם מנייה דו
 סחמח ה"א דוג
 ונראה לא חשיב
 דומנין נראה א'

פירוש המשניות להרמב"ם
 של מרקה. הוא טיט יותר עב מטיט של יוצרים יחכו
 בהם הכלים הנסדקין לסחום סדיקתם. ונתבאר בחוספתא
 (פ"ו) שיתרות הדרבי"ם הוא הטיט אשר יתהוה בדרבי"ם
 ואפי' בומן הקיץ ילכלכו בהן הבגדים הנה זיה הטיט
 חוצץ ולא יתאמת טהרה למי שיהיה על גופו ואין ראוי
 ג"כ טבילה בו אם היה בכלל המקהוה כפי מה שקדם.
 והוא אמרו שאין טובלין בהן ולא מטבילין.

מלאכת שלמה
 היוצרים וגן יוני. מיי' טיט הם אלל שזה חוק מזה. הר"ן
 ז"ל שם בספ' הר"ס ז"ל. בש"ל מריקה. פי' צערין בלשון
 ראשון טיט שמערבין בו דברים אחרים לחוק מלשון ממרוקי
 הנשים והוא שער של זאן. ולא מטבילין אותם. הרמב"ם
 ז"ל נראה דלא גריס מלת אהו. בפי' רי"ע ז"ל ולא מטבילין

תפארת ישראל
 ג שער שסנכך בלוחו מקום: ד ורק בשואה שמקפדת שלא חתגנה
 לבעלה: ה לואת עין אפי' רך: ו ריר מכה שמיניש: ז שנתץ
 מהפירות ומיניש על בשרו: ח קרטי ויעה: ט נדבוקים מאל:
 י טיט שלוש בלונן צילה למקן סקדי כלים: יא טיט מעוך ע"י

ר' יוסי מטמא בשל
 מטרות פלע מטרות ברע וכתיב (למחר ב' י"ב) ובמרוקי הנשים: יתרות דרבי"ם. פי' [גן] יני הוא יתדות דרבי"ם וכבר מפורש הוא במרוכה (צ"ק דף פ"ג ע"א) ואמרו במסופה (חוספתא מקואות פ"ו) אלו הן יתדות דרבי"ם אלו שמהלכין עליהן ציטת חמה

supplement to packet 26
 חובת סניית ת. וזאן ירושלים
 26/23

2

לשליח ויבדקוהו עתה וינאלאו לו ריבוי פערות
יש לו גדול להקל אף להמחמירין :

אמנם צדבר הנדיקה עתה יש להמחמיר עכ"פ
שינאלאו לו ריבוי פערות. וצחוכן צי
פערות כדי לכוף ראשון לעיקרן וגם יראו על
גומות דבזה ודאי צקילין כיון קיש ריבוי פערות
וכ"ל וע"י זזה צמשי צית שלונה חכה"י ק"י
ק"ג. — וצמ"ש לעיל דיעד גופא כחמן ע"ע
לונר קה"י אז גדול ונלחתי סוך לזה צבו צ"י אהע"ל
מה"ק ק"י מ"א וע"י צית נחיר ק"י י"ן קע"י י"ג
וד"ק — וצדבר החשש סנא הנקדרים ה"י ע"ה
ע"י תשו' ונהר"ס ח"ג ק"י רכ"א כמה לדדי קילא
צמוקס עיגון גדול שאין לחוש לזה יע"ש ונכמה
פוסקים. — והנה צלונת שהענין חמור כי יש
כמה תהיוה ולרפנו כמה לדדי קילא, ואך אם
הוא עיגון גדול וחי אפטר להשיג גע אחר כלל
ויבדקוהו עכ"פ ויה"י גדול כדן וצ"ק עדות
העד גופא קיל יותר כו"ש לעיל יש להקל ליתן
לה הגט צאופן אם יסבינו לזה כתר"ה ועוד רצ
א"י ונצחק צורה ויראה שניס, ונוטי שובא
ונבסורא :

צמוקס סכנה דליה חלי"ה עכ"פ צניעות ונעטס
שאינו מקפיד היינו כשהסכנה תמיד אצל אם
הסכנה רק צשעת טצילה ואח"כ עוצר הסכנה
חולץ והצי"ל ראי' ונצמים י"ט דתפילין חוללין
לצ"ג אף דהוי וניעות שאינו מקפיד דניחא ל"י
לקיים מל"ה תפילין וע"כ כיון דמקפיד להסי' **ל**
התפילין צעה פלריך לפנות או צלילה דאפילו
למ"ד לילה ז"ת מבי"ו אסור סנא יסן צזה הוי
חלי"ה יע"ש, ואינו מוכרח ד"ל דחשק סכנה
שחי וכיחומא דונ"י ל"ד לזה וכ"כ מדברי הס"ע
קל"ח ק"ק י"ט וק"ק כ"ו הקשה טס על המרדכי
דסכנה אינו חולץ ונחא דאגד שצי"ג נכח
חולץ ותירץ דטס עכ"ש צ"אפ"ש להסירו
לפי טעה אף שונטערה צנטיילתס ונש"א
צדבר סכנה דא"ל להסירו אף לפי טעה יע"ש
והרי אגד שצי"ג נכח צוודחי צעוד ימיס מוצעיס
שהשיצ לחיתנה תקפיד עכ"י להסירו ופ"ה דווקא
ונסוס דאינו סכנה אצל אם ה"י סכנה ל"ה חולץ
אף דמקפיד עליו לאחר זנון, וא"כ גם ונתפילין
אין ראי' דטס לאו מ"די דסכנה היא רק כיחומא
דונ"י וענ"ש צזה צקפרי אמרי יוסף ח"א
ק"י כ"ד :

ס' פ"ב

74

**לכבוד ידידי הרב הגאון נו"ה משה ישראל
פעלדמאן כ"י ראצ"ק ברעזאן.**

ע"ד השאלה נאשה ט"ס לה וניחוש צלונ"י שאינה
שוונעת טעוב והרופאים יאונרו כי צל"ס יצוא
צלונה נויס כ"ש יזיק לה שהוכל להחמש לגונרי
נה העשה צנצילת ונ"ו אם הוכל להה נוך
צלונ"י לצל יכנסו נויס והר"ה נקוס לתשו' ונהר"ס
ח"א ק"י ז' שהקיל צכה"ג אצל טס ה"י נושאת
נוך הנייד עפ"י פקודה הרופאים וצ"ד אינה
לריכה לטוס הנווך רק צשעת טצילה וצנטיילת כצנתי
ג"כ להקל צזה צקפרי ח"י ח"א ק"י קל"ה וס"י
קל"ז אצל גם טס היתה ונחרכת להחזיק נוך הדיר
אצל הכא הרי אינה ונחזקה הנווך טס רק צשעת
טצילה וי"ל דצכה"ג אף דנחונה חש"ש סכנה י"ל
דהוי כדבר שאינו ונקפיד אצל הכא ונקפדה אחר
טצילה להסירו אף דגס צלשה סנותכה נוך הדיר
צלונ"י לאחר טצילה הקור נוך זה ונחונה סנהלכלך
צוים אצל עכ"פ הרי טסוס תיכף נוך אחר
חדש וונה סנווליה נוך זה הוא רק ונחונה
סנהלכלך וזה ל"ה קפידא וע"י חת"ק יו"ד ק"י
קל"צ אצל הכא הרי ונולחחו תיכף ואינה ונשימה
אחר צנוקונו :

וי"ש להקפיד הדבר להרו. כללל היא צחלי"ה
דכל שרוב ונקפידין אף שהיא אינה
ונקפדה הוי חלי"ה והאי רוצה היינו רוצה דעלמא
ורוצה דעלמא הא כולל גם נכרים דל"ש גציהו
כיחומא דונ"י אצל דבר סכנה דלכו"ע ליכא
קפידא ואדרבא כיחא להו י"ל דזה ל"ה ונקפיד
אף דאחר העצילה אין סכנה ותסירו או. וצנה
ויושצ נה שהקשה ה"י רש"כ טס על הקוצרים
דצכנה הוי אינו ונקפיד ונחא דווקשה צצנה
ק"כ והיפוק ל"י וטוס דיו דהוי חלי"ה דהא
א"ל להסיר הדיו וטוס ונחיקה הטס הוי כדבר
שאינו ונקפיד דאינו חולץ דהא היא צניעותו של
גוף והוא תירץ טס כיון דמסיק דגרנא שרי
ח"כ אפטר להסיר הדיו ונעט ע"י גרנא הוי
שפיר חלי"ה והא דסכנה אינו חולץ היינו ונשוס
שא"ל להסירו לעולם יע"ש וצדברו תמוהיס דהא
צט"ס טס פריך דרצנו אדרצנו דלענין צזה קצרי
גם כיצוי וותר ולענין ונחיקה טס אכרי צגרנא
דהא ונח"ע הולרכו לגוני ופריך ותיקצרה הוי
גוני ה"ד חי דנחידק הוי חלי"ה ואי לא מיהדק
עיילי צ"י מיל והוי ונחיקה הטס צ"י גרנא וע"י
פריך והפוק ל"י וטוס חלי"ה היינו דהדיו גופא
תחון והרי לפי חק"ד גרנא אסור ואפ"ה פריך
דדיו חולץ אף דא"ל כלל להסירו ואולרך לתרץ
הא צלחה ולפי חכ"ל כיחא דל"ד כלל האי כיחומא
דוטוס חש"ש איקור לככנהא דלעני"י חש"ש איקור
הרי רוצה דעלמא ונקפידין דהיינו נכרים אצל סכנה
כוי"ע לא קפדי. ואדרבא נח"ה להוכיח ונהקוגיל
דטס דכל ט"ש חש"ש סכנה אף שאינו רק צשעת טצילה
ואח"כ וקירתו ל"ה חלי"ה צניעות ונעטס ונקפיד דזה
אינו קפידא ואדרבא כיחא לכוי"ע טל"ה יח"י סכנה
דהנה צריעצ"ל טס צצנה מפרש ק"י הסיקוהיפו"ל
ונטוס דיו היינו כיון דנודיו ל"ק דהוי וניעות
שאינו ונקפיד ח"כ גם גמי ל"ה חלי"ה אף דנחידק
וכ"י יעו"ש וכוונתו דהמקשה יתפו"ל ונשוס דיו
ל"ה לדמות הקושיא דגוני דהא צל"ה הוי חלי"ה
ונטוס דיו וע"כ דאינו חלי"ה וטוס דהוי וניעות
שאינו ונקפיד והיינו ע"כ ונשוס איקור ונחיקה
הטס אינו ונקפיד על הדיו ח"כ גם גמי שוטס
עליו

והנה הרב השואל טס צקפרי חכ"ל העיר ד"ל
דהא דל"ס אינה ונקפדה עתה כיון
שונקפדה צפ"א חולץ היינו דאינה ונקפדה וגם
לא כיחא לה רק שאינה ונקפדה אצל צריחה כה
עתה דווקא שיה"י על"י דבר החולץ ונחונה חש"ש
סכנה ל"ה חלי"ה והוא סכנה נכונה אלא דזה
נכמר לכאורה ונחא דאגד שצי"ג הוכח חולץ
כיון דנקירתו לאחר זנון והרי עתה כיחא לה
אצל יש לחלק דצכנה שאי כו"ש הס"ע ועכ"פ
צמוקס סכנה יש לדון על טעה טצילה כיון דאז
כיחא לה ל"ה חלי"ה אף שונקירתו תיכף :

וכה רחמי עתה צהגות ה"י רש"כ ז"ל ונוילכח
לנוה"ש ק"י קל"ה סכי דהא דההירו ה"י

הרב"ה ל מ"י אריק צ"ל
אמרי יוסף ח"א כ

עליו צטעט טעילה אינו נוקפיד כיון דניחא ליי
 כדי שלא ינחוק השם והתרתן הסיב לו הא צלחה
 היינו דבאונת הוי דיו חליטה ולא חשצין ליי
 כדבר שאינו נוקפיד אף דאקור לנחוק רק ונגני
 קשה ולמה הולך למרץ כן הרי צפשיטות י"ל
 דדיו ליה חליטה הכא כיון דאינו נוקפיד להסירו
 לעולם מטעם איקור נחיקת השם אצל גנוי הוי
 חליטה אף דניחא ליי גנוי שלא ינחוק את השם
 הרי חיבף לאחר הטעילה יקירו וגם מה הקשה
 הנוקשן כלל ותפוי"ל נוקוס דיו הרי ההצדל צדור
 ועי"כ כ"ל דאינו חולץ נוקוס סכנה אין כפינו
 מה שהסיר אח"כ או לא והנוקשן ה"י ק"ל דנחונת
 איקורא הוי כמו נחונת סכנה והתרתן הסיב דאף
 דאקור לנחוק הוי קפידא רק דיו צלחה מיירי
 אצל גנוי הוי חליטה ואי"כ עכ"פ נוכח דכל דבר
 סכנה שאינו חולץ כל שאין עמנו להסירו עתה
 אף צעדעתו להסירו אחר הטעילה כיון דעתה
 ניחא ליי נוקוס סכנהא הוי וניעוט דאין
 נוקפיד ודוק:

ומה שהביא צהגהות הי"ל דברי רעק"א ז"ל ק"י
 ק' צהא דחץ ט"ל נחכת דחולץ לרצנן אף
 דהוי סכנה נוקוס דהסכנה הוא להוליאן
 צביא תיכף אצל אפשר להוליאן צונשך הונן נועט
 נועט כתיטרפה יעו"י"ש ל"ד לנ"ד דקס כיון דעונות
 ונלפה להסיר החץ צונשך איזה זמן וקפידה רבה
 יש לה להסיר החץ י"ל דגם עתה צטעה טעילה
 אף שא"ל להסירו הוי קפידא אצל צ"ד שהנוחוס
 הוא דבר ההוא תדיר בכל עת שתבוא צונים ניחא
 לה צנוך שצאונה אף שנוסירחו אח"כ כי אינו
 לריך לה אצל אינו דבר קפידא כי"כ כמו חץ
 שטעונדה ונלפה להסירו דנוחיק היא לה אצל הכא
 הנוך מרפא הוא לה והא דלאגד צפ"ג נכח חולץ
 נוקוס דקס אינו סכנה כלל ואפשר להסירו בלער
 גדול כנ"ט הס"ט ז"ל:

ועכ"פ צ"ד דאיכא רחמי לטיצותא צה"ס וניעוט
 שאינו נוקפיד ואין קן לדבר ותי תתפא
 וחולי יה"י כן ח"ו לעולם יש להקל. אצל ל"ע
 אס זה הוי סכנה דחשך חרשנה הוי רק צאבר
 א' דליה סכ"כ כנופוש צא"ח ק"י שכ"ח אצל
 צש"ך יו"ד ק"י קכ"ז סיק"ג כהצ דכל סכנה
 אצל הוי סכ"כ וצפ"ג צונש"ז ק"י שכ"ח סיק"ג ז'
 העיר עליו ומה דק' שכ"ח ונחתי דאיקור שבת
 חומר טפי אצל לענין שאר איקורי תורה גס
 סכנת אבר הוי סכ"כ ודברי' תנוהין דלדרצה
 לענין חולה איקור שבת קיל טפי לכונה פוסקים
 דשבת הותרה כונ"ש ונג"ל קק"ט ועכ"פ לא
 אשכחן כלל חומר צאיקורי שבת לענין חולה
 יותר נשאר איקורי תורה וחולי כוונת הש"ך שם
 כשהכרי רולה לחתוך לו אבר וזה יש לחוש
 לככ"כ כונ"ש צהש"י רד"ז הציא צפ"ג שם צפ"י

ז' וע"י תשו"י חו"י ס"י קפ"ג ונכ"ו צנ"ד דהוי
 רק נדרצנן וצס"ט ק"ק כ"ו נולד להקל גס
 צליכא סכנה ננוש רק חזרה לחולי עכ"פ צדיכא
 סכנת אבר יש נוקוס להקל דעכ"פ צבה"ג הוי
 כדבר שאינה נוקפדת כיון דחוששה לסכנת אבר
 וצפרט חרשות דאונרין צס"ס דחרטו כותן לו
 דנוי כולו דחרט אינו שיה כלום י"ל דצצירור
 אינה נוקפדת:

ודין עתה צל לידי תשו"י נהרש"ס ח"א צשאלה
 ורחימי שם צח"א ק"י ז' צונה שהשולל

ליד קס להקל דצאונן זה שאין לה תקנה לא
 החניירו חכמים להוליא אשה ונבעלה צמיעוט
 שאינו נוקפיד דהוי רק דרצנן ונהרש"ס ז"ל דחה
 דברי' ללא אשכחן כן ותמנהני עליו שלא הזכיר
 סר נדרצרי הרא"ה ז"ל הוצא צפ"ג יו"ד ס"י
 ק"י דיני ס"ס לענין ס"ס שאינו נמתפך הוי רק
 דרצנן ולא החניירו להוליא אשה ונבעלה וכה"ג
 צתוס' כחוצות ני"צ דיה אונס דאי נדרצנן ליה
 מוליאין אשה ונבעלה, ועכ"ז י"ל דקס ה"י רק חששא
 אצל הכא בגזירה ודליה דרצנן העניירו דצריהס.
 אס כדון דצכה"ג ג"כ לא החניירו ח"ל לאוקרה
 לעולם יש נוקוס יי"ש צצרי הרמזים ז"ל פ"ו
 ניקוה"ת ס"י צסס כהצ על צצרו דכטעובל כורך
 עליו גנוי ולא יהדק נוקוס חליטה ותמנה הכ"כ
 סס דלמה לא כהצ דוקא צדיו נחה אצל צצבר
 כתיצשה הדיו אקור לטעול נוקוס חליטה ותירץ
 דקנוך על נ"ש צה' ונקוהות יעו"ש והוא דוחק
 וגם תמנהני שלא הוצא כלל ד"ז צפוסקים צאשה
 שסס כ' על צצרו ונתיצב דלכאורה אין לה
 תקנה כלל דה"ל דהוי וחי' דמוחקו ולהני"ל שכן
 דלדרצה כיון דאין לה תקנה והוי רק וניעוט לא
 החניירו להוליא אשה ונבעלה ולכך השמיט הרמז"ס
 ז"ל צלחה דווקא דהא צזה"ז אין קוס טעילת
 ונ"ו לזכר רק לאשה ולענין אשה להוליא אשה ונבעלה
 לא החניירו — ורחימי צצ"ג סנהדרין פרק ד'
 ניותות שנסתפק צה' שסס כ' על ידיו האיך
 יעשה צנ"י אס רשאי לטפשא או נחוי"י להותין
 עד שיהנצו יעו"ש ונ"ע שלא העיר צכה"ג
 דנתיצב לכאורה אין טעילה נועיל כלל לפי
 הנוצור צס"ס דשצת ק"כ הי"ל דהוי דבר
 הנוקפיד אף דאקור לנחוק השם:

ולענין הלכה לנעשה צנידון שאלתו הנה לא
 פירש היעצ צהשאלה ונה המיחוס הזה
 שאינה טעונת צטיצ אס הוא נחונת איזה חולאת
 צאונה נוכח וכדונת בעין השאלה שהוצא צהש"י
 חונרי יושר הי"ל וחולי תתפא צונן נועט ודאי
 אין להקל ותנוהין עד שתתפא, ואס אינו צאופן
 זה רק קתס חוש השטעונתה טלה נוקולקל קלת
 קשה עליו להאונן טע"י מים כ"ש צצוא לידי
 חרשות ולריך הרצ המורה צזה לחקור ולטעונת
 נורופאים שורש הענין ואס יחליטו סיס לחוש
 לחרשות ע"י מים כל דהו והיא מוכרתת לשום
 נוך ולהדק צאונה צאין עלה אחרת לעני"ד יש
 להקל צאופן שתשגיח שלא יגע הנוך צשפתי
 האון סיה"י עכ"פ ציה"ס דהוי חרי דרצנן, וכדונת
 קגס צהש"י חלקת יואצ מילדי הרצ הגאון אצד"ק
 קינלג ז"ל הקיל צכגון זה ואינו ה"י כענת:

סי' פ"ג

לכבוד הרצ המר"צ צכחדר"ת נו"ה
 חיים פוטורניק נ"י בהראמא יע"א.

ע"ד שאלתו צקנה תפילין נוקופר אס אונרין
 צזה נעות קונות כיון דהוא מלוא כמו
 ציין לקידוש שפסק כן הרנ"ח ס"י קל"ט והאריך
 צזה והדברים עתיקין. — והנה צאונת לשון 'ס"ס
 צחולין שם צהא דד' פרקים העניירו על דין
 חורה לא נטענע כלל נוקוס מלוא רק צד' פרקים
 דוקא אף נדרצרי מהר"ל נטענע לכאורה דה"ה
 צכל

צכל מלוא ונ"ה
 שאין הונן גרף
 וכן ציין לקידו
 הוי דונ"ח צצ"ק
 אשכחן צצ"ק
 צרשות וכמוצא
 דקס איתא צי
 ע"ש טורדין ו
 מיירי נהרש"ל
 ח"ל וכל היוכ
 ציוס ס"י ודאי
 חרי"ה ק"י כ"ז
 קונות הול דו
 יע"י"ש ועכ"פ
 סצרה הי"ל דו
 וע"י צתשו"י צי
 צסס ק"י מולל
 אינו קונה י'
 צקידוש רק ד'
 וכנלה לי ראי
 ח"י כילד רשן
 צצחמה וכי
 ופירש"י צצחמ
 ונחן הכסף ו
 דהכי צהדיוט
 צהנה ללורך
 לליצור והשד
 והדיוט קונה
 ללורך מלוא
 סינוטוך ונוכ
 דצרייתא אה
 דהא חנן

צ

ומה שהעיר
 אפרים
 כשנוכל וינחו
 ועודנו ראה צ
 ואעפ"כ כיון
 שיה"י צן י"ג
 עד סיגדיל כ
 אפשר כיון ז'
 פעור האצ וצ
 ותיכף שהגיע
 חת"ס חיי"ד ו
 צדורות הראש
 צצקנה צעת
 עי"כ לא הי"ל
 על פדרי"א פי
 אורו ואת צנו
 לאצ ליטון לא'
 הסצ"ש דנוחיו
 כנווחו אף י'
 לצ"נ ולדעת
 דמוצ"נ לצ"כ
 המילה גס

צ